

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **M. O.**, zast. Mgr. Sergeyem Zaripovem, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2020, č. j. OAM-16503-12/ZM-2020 a č. j. OAM-16503-13/ZM-2020, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2020, č. j. 17 A 102/2020 - 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1]Žalovaný sdělením o splnění podmínek stanovených zákonem č. 326/1999 Sb. pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení držitele zaměstnanecké karty nebo pro jeho zaměstnávání u dalšího zaměstnavatele nebo na další pracovní pozici ze dne 3. 4. 2020, č. j. OAM-16503-7,8/ZM-2020, podle § 42g odst. 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), v návaznosti na oznámení žalobkyně doručené dne 11. 3. 2020 sdělil, že jsou splněny podmínky stanovené v § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců pro zaměstnávání oznamovatelky u zaměstnavatele Law & Order Group, s.r.o., se sídlem Lázeňská 24/11, 360 01 Karlovy Vary, IČ 05456835, na pracovním místě 4110, všeobecní administrativní pracovníci, s místem výkonu práce Lázeňská 24/11, 360 01 Karlovy Vary.

[2]Následně však žalovaný usnesením ze dne 24. 7. 2020, č. j. OAM-16503-12/ZM-2020, podle § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uvedené sdělení zrušil, neboť bylo vydáno v rozporu s § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců. Současně rozhodl, že účinky tohoto usnesení nastávají ve smyslu § 156 odst. 2 s přiměřeným použitím § 99 odst. 3 správního řádu ke dni vydání sdělení o splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele. Dále sdělením ze dne 24. 7. 2020, č. j. OAM-16503-13/ZM-2020, žalobkyni podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců sdělil, že podmínky stanovené v odstavcích sedmém a osmém tohoto ustanovení pro její

zaměstnávání u společnosti Law & Order Group, s.r.o. na pracovní pozici všeobecné administrativní pracovnice nejsou splněny.

[3]Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) usnesením ze dne 6. 10. 2020, č. j. 17 A 102/2020 - 51, žalobu proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 7. 2020, č. j. OAM-16503-12/ZM-2020 a č. j. OAM-16503-13/ZM-2020, odmítl a věc postoupil Ministerstvu vnitra - Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců.

[4]V odůvodnění tohoto usnesení městský soud uvedl, že sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele je meritorním správním rozhodnutím, které lze napadnout odvoláním podle § 81 odst. 1 správního řádu, takže žalobkyně podala správní žalobu, ačkoli měla s ohledem na princip subsidiarity správního soudnictví zakotveného v § 5 s. ř. s. předem vyčerpat opravné prostředky v rámci veřejné správy. Usnesení o zrušení sdělení o splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele je pak svou povahou rozhodnutím v přezkumném řízení, neboť i toto kladné sdělení je správním rozhodnutím, žalovaný jej *ex offo* přezkoumal a zrušil pro rozpor s právními předpisy, což odpovídá úpravě přezkumného řízení, zejména ustanovením § 94 odst. 1, § 95 odst. 1, § 97 odst. 3 a § 98 správního řádu. Také proti tomuto zrušovacímu usnesení vydanému v přezkumném řízení lze podat odvolání. Žalobkyně tudíž podle závěru městského soudu v důsledku chybného poučení nevyčerpal opravné prostředky dané správním řádem. Proto městský soud podle § 46 odst. 5 s. ř. s. žalobu odmítl a věc postoupil Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců jakožto orgánu, který je podle § 170b zákona o pobytu cizinců příslušný k rozhodování o odvolání proti žalobou napadenému zrušovacímu usnesení a sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele.

[5]Proti tomuto usnesení městského soudu podal žalovaný včasnou kasační stížnost. V průběhu řízení o ní žalobkyně předložila rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 6. 1. 2021, č. j. MV-171295-4/SO-2020, kterým v souladu se závazným právním názorem městského soudu bylo v odvolacím řízení zrušeno žalobou napadené usnesení o zrušení sdělení o splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele ze dne 24. 7. 2020, č. j. OAM-16503-12/ZM-2020. Na výzvu Nejvyššího správního soudu následně žalobkyně zaslala rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8. 1. 2021, č. j. MV-171295-5/SO-2020, jímž bylo v odvolacím řízení zrušeno i žalobou napadené sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele ze dne 24. 7. 2020, č. j. OAM-16503-13/ZM-2020, a řízení bylo zastaveno. Ve stejném podání žalobkyně předložila také rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8. 3. 2021, č. j. MV-171295-9/SO-2020, kterým bylo v přezkumném řízení vedeném podle § 94 a násl. správního řádu zrušeno sdělení žalovaného o splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele ze dne 3. 4. 2020, č. j. OAM-16503-7,8/ZM-2020, s tím, že účinky zrušovacího rozhodnutí nastávají od jeho právní moci. Ministr vnitra rozhodnutím ze dne 18. 5. 2021, č. j. MV-171295-12/SO-2020, odvolání žalobkyně zamítl a toto zrušovací rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců potvrdil.

[6]Jakkoliv Nejvyšší správní soud při svém rozhodování vychází podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 120 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, splnění podmínek řízení zkoumá kdykoliv za řízení z úřední

pokračování

povinnosti, protože bez jejich naplnění nemůže ve věci meritorně rozhodnout. Jednou z podmínek je také existence předmětu řízení.

[7]Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud je žalobou napadené rozhodnutí pravomocně zrušeno, nahrazeno jiným nebo změněno v jiném řízení, odpadl tím předmět řízení o žalobě podle § 65 s. ř. s. Odpadnutí předmětu řízení je neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, který vede k odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 9 Ads 147/2015 - 24, totiž platí, že *„soudní přezkum a řízení o kasační stížnosti nemá sloužit k tomu, aby si kterýkoliv z účastníků řízení ‚ověřoval správnost‘ rozhodnutí správního orgánu či správního soudu, ale k domáhání se obrany před nezákonným rozhodnutím správního orgánu či správního soudu, a zejména k účinné nápravě takového stavu.“*

[8]Totožné důsledky nastanou také v případě zrušení, nahrazení či změny napadeného rozhodnutí v průběhu řízení o kasační stížnosti. Ani v takovém případě totiž nejsou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí ve věci samé z důvodu neexistence předmětu řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Afs 143/2006 - 95, a ze dne 30. 6. 2014, č. j. 4 As 16/2014 - 65, či usnesení ze dne 14. 1. 2016, č. j. 9 Ads 147/2015 - 24). V usnesení ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 As 218/2018 - 72, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„případným věcným přezkumem kasační stížnosti [by Nejvyšší správní soud] nerozhodoval o konkrétních veřejných subjektivních právech, neboť napadené rozhodnutí, které veřejná subjektivní práva stěžovatele mohlo zasáhnout, již neexistuje. I pokud by Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti a zrušil rozsudek krajského soudu, krajský soud by nemohl řízení dále vést pro neexistenci předmětu řízení a musel by žalobu odmítnout bez věcného projednání. Nejvyšší správní soud by nemohl případně uplatnit ani svou pravomoc podle § 110 odst. 2 s. ř. s. a zrušit napadené rozhodnutí sám, neboť nelze zrušit již zrušené, a tedy neexistující rozhodnutí. Soudní přezkum věci samé by tedy nemohl vést k účinné ochraně veřejných subjektivních práv stěžovatele,“* (obdobně například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 Afs 332/2016 - 39, či ze dne 26. 6. 2019, č. j. 8 Azs 4/2019 - 36).

[9]S ohledem na zrušení žalobou napadeného usnesení o zrušení sdělení o splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele a zrušení žalobou napadeného sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele tedy v souladu s výše citovanou judikaturou odpadla jedna z podmínek řízení o kasační stížnosti, přičemž uvedený nedostatek nelze odstranit.

[10]S ohledem na tento neodstranitelný nedostatek podmínek řízení proto Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[11]Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[12]Žalobkyně poukázala na nesplnění podmínek pro zrušení sdělení o splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele ze dne 3. 4. 2020, č. j. OAM-16503-7,8/ZM-2020, nicméně zmíněné nově vydané zrušovací rozhodnutí nebylo předmětem soudního přezkumu před městským soudem, a proto ani Nejvyšší správní soud nemůže v řízení o kasační stížnosti

posuzovat jeho zákonnost. Proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 18. 5. 2021, č. j. MV-171295-12/SO-2020, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8. 3. 2021, č. j. MV-171295-9/SO-2020, však může žalobkyně podat žalobu ve dvouměsíční lhůtě zakotvené v § 72 odst. 1 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu